

OPSTEL EN BEHEER

A. HENNAUT

64, Graystraat, 64
Etterbeek-Brussel
Postb. 114.755, Clem. Dumortier

DE KOMMUNIST

ABONNEMENTSPRIJS:

Tot 30 Sept . . . 5.00
» 30 Dec. . . . 8.75

Wekelijksch Orgaan van de Oppositiegroep der K. P. B.

Het Stalinisme verandert niet

De « Drapeau Rouge » is — na zeker ondervonden te hebben dat de tactiek van doodswijgen tot niets leidde — een kampanje begonnen tegen de oppositie.

In een reeks artikelen heeft het het bilan van onze twee maanden-lange aktie gewogen en natuurlijk te licht bevonden. We gaan onherroepelijk de bankroet tegemoet, zoo luidt het beslissend oordeel van den professor die in het staatsblad van het officieele stalinisme lessen over « kommunisme » geeft.

We dachten dat « De Roode Vaan » deze kostbare lessen ook haar lezer ten spijze zou hebben gegeven en hebben daarom gewacht tot ze in dat blad verschenen om ze hier te bespreken. Daar het verschijnen daarvan echter uitblijft — misschien acht de direktie van de « R. V. » onze aktie te nietig om er al was het maar niet een enkel woord van te gewagen of misschien is het slechts maar een defect van haar vertaaldienst — achten wij het noodzakelijk de stalinistische oordeelvellingen ter kennis van onze lezers te brengen. We geven dus hieronder de repliek weer die onze makker Van Overstraeten aan het stalinistisch épistel in « Le Communiste » gaf.

Als het enkel en alleen aan de stalinisten lag, dan zouden ze ons voor immer onder het verpletterendste stilzwijgen begraven. Gewoongen bestoten ze onze aduinhaling te verkennen omdat hun innigste verlangen ten spijt, de politiek dood ons tot nu toe niet getroffen heeft.

Maar, wanneer ze het over ons hebben, arme bijna niet waarneembare wormpjes in het stof van het politieke strijdpak, dan slaan ze daarvoor den toon aan van een temmer aan wien niets weerstaat. Daarom verwondert het ons in het geheel niet als een « handvol verdwaalden » behandeld te worden door diegenen die aan de « breede massas » van dit land bevelen en die door dit bevelhebberschap uit te oefenen de gewoonte van de absolute macht aangenomen hebben.

Laten we eens het beslissend en onherroepelijk oordeel zien dat de « Drapeau Rouge » over onze werkzaamheid velt.

We vernemen eerstens dat het feit dat het belang door ons aan heel het arbeidersleven en aan gansch de nationale politiek wordt gehecht een uiterst slechte wijze is, om ons bestaan als oppositie-groep te rechtvaardigen. Ons metend aan hun eigen maat, onbekwaam om voortaan in de proletarische politiek nog iets anders te zien dan een aaneenschakeling van knoeierijen, diplomatische trukmiddeltjes, zien onze stalinisten daarin slechts demagogische beoelingen onzerzijds.

De eenigste behoefte die ons nochtans leidt bij onze beoordeeling van de dagelijkse gebeurtenissen van de nationale politiek is de revolutionaire meening der arbeiders weer te geven, die van nu af niet slechts meer in strijd is met het reformisme, maar ook met de grootspraak en de leugens van het nieuw opportunisme onzer stalinisten.

De stijve bevelenuitdeeler die deze keer in de « Drapeau Rouge » ons « bilan » opmaakt treedt de goede oude opportunistische gewoonte bij, daar waar hij ons verwijt « niets nieuws bij te brengen » op het terrein van de nationale politiek. Dit nieuwe bestaat nochtans! Het bestaat in de wil der arbeiders van de oppositie om zich niet met woorden te paaien, om geen enkele der moeilijkheden van onze kommunistische taken te verbergen, om uit hun rangen alle

revolutionaristisch geklets te bannen, de fictie van het verkiezingsgedoe en heel het misdadig bedrog dat er in bestaat om de lage uithuizing van de prestige van de Russische revolutie in de plaats te stellen van een geduldige en onverpoosde, eerlijke en oprechte, de vijanden onzer klasse in alle domeinen hekelende aktie. Herinneren wij aan onzen zinrijken vogelwicheleer van de « Drapeau Rouge », indien hem nog een greintje geheugen overblijft, dat het opportunisme maar al te dikwijls de revolutionairen heeft trachten in verlegenheid te brengen door hen te verwijten haar leuzen van haar « af te schrijven » en haar haar programmas weg te « stelen ». Het verschil tusschen deze opportunisten en de revolutionairen is veel meer in de daden te bespeuren dan in de woorden.

En indien de oppositie geenszins van plan is om te laten zien « dat zij er is », sensatiewekkende woorden ten toon te spreiden en nieuwe politieke modes in te luiden die slechts één dag zouden duren, zoo legt zij er zich op toe op het nationaal terrein de revolutionaire weg te zoeken zonder onmiddellijke suksessen te veinzen. Dat de stalinistische funktienaris aan het veinzen van een geleidelijke vooruitgang, die van uur tot uur waar te nemen is, zonder tegenslag of teruggang de voorkeur geeft, dit is slechts uit te leggen door den aard van den hem opgelegden dienst en door zijn onverbetterlijke reformistische illusionisme.

De « Drapeau Rouge » kan maar niet aan het idee wennen dat naast de goedkeuring die zij zonder ophouden en zonder de minste kommer echt aan alles wat te Moskou gebeurt er ook een revolutionair blad bestaat dat zonder fanatieke onderwerping en zonder vooringenomenheid, in het licht van een waakzame proletarische gedachte, de daden en de initiatieven van de sovjetregering bespreekt.

Het feit dat de afvaardiging van de regering Streesevan te Genève zekere voorstellen door Litvinof gedaan heeft kunnen steunen, stelt onze stalinisten geenszins op hun hoede. Nooit komt het in hun geest dat daar een zuiver bewijs ligt van verwarring in de revolutionaire aktie die wij vanwege de sovjetische diplomaten mogen eischen.

Wanneer wij er op wijzen dat het Uitvoerend Komitee van de Kommunistische Internationale onrechtstreeks, zekere dwalingen in de Chineesche revolutie begaan erkent, dan vergeten onze beroepswitters onmiddellijk dat de huidige wending van deze revolutie elken dag komt onderlijnen hoe zwaar deze fouten waren.

Wanneer Amanulah te Moskou niet alleen de protokolaire groet waartoe de diplomatie de sovjetregering verplicht, maar ook een praalzuchtige receptie ten deele valt die tegelijkertijd een schendig is én van het zuiver levend voorbeeld én van het graf van Lenin, dan noodigen onze droevige goochelaars ons uit zekere brieven te lezen door Lenin aan Amanulah in 1919 geschreven.

Lenin deed wel, toen hij in 1919 den strijd van Afghanistan tegen Engeland ondersteunde evenals Stalin gelijk had, om in 1926 den strijd van Kuomintang en van de Chineesche nationalist tegen het wereldimperialisme te steunen. Doch heden ten dage hebben de betrekkingen tusschen de vertegenwoordigers van het Britsch impérium en Amanolah veel veranderd. Vooraleer door Kalinin begroet te zijn geweest, was de Oostersche koning door Chamberlain gefeest geworden.

Wanneer wij de tactiek van de Fransche kommunistische partij bij de laatste verkiezingen aan een kritiek onderwerpen dan vraagt de « Drapeau Rouge » op heel ernstige toon of deze partij wel handelende door met de politieke overlevingen van de IVE republiek af te breken. Voor hem is het bewijs van deze breuk geleverd. Niet voor ons. Deze breuk mag zich trouwens niet bepalen bij zekere bepalingen van de verkiezingstaktiek. Zij zou om werkelijk afdoende te zijn, grondig heel de verbureaukratiseerde en demagogische winkel, die naam draagt van Fransche kommunistische partij, onderste boven hebben moeten keeren. Deze diepgaande verandering zou voorzeker aan de wijze van opstel van « L'Humanité » waar te nemen zijn en wij zouden er ongetwijfeld in plaats van de sterk gepeperde schotels van Vaillant-Couturier minder met neo-Hervéisme getinte artikelen aantreffen, de Fransche arbeiders beter leidende in hun strijd tegen het na-oorlogsch kapitalisme. Daarbij, we vragen aan de politieke goochelaars van de « Drapeau Rouge » dat zij, voor wat de laatste verkiezingen betreft, maar eens kennis nemen van hetgeen de « Pravda » daaromtrent schreef, dat zij zich dat stuk doen vertalen, en dan zullen ze zien dat deze haar toevlucht neemt tot bedrog en tot de grofste verdraaiing om haar verlegenheid te stoppen. Dat bewijst natuurlijk dat de Russische arbeiders nog altijd zeer wel ingelicht zijn.

De Duitsche verkiezingen en de vlucht van de Ruth Fisher-Maslowgroep hebben aan H. D. nog een biljetje geïnspireerd dat voor ons bestemd is — deze voorletters (H. Dk.) dekken een Belgisch produkt van gestaliniseerd leninisme in twaalf lessen.

We hebben altijd gedacht dat het verleden van Fischer en Maslow hen doemde terug naar hun eigen braaksel te keeren. En, eerlijk gezegd, deze overstuurde tot manie behepte voorstanders van de « bolsjewisatie » à la Zinoviev herkennen hun weg wanneer zij zich bij de Stalinisten weder aansluiten.

Doch waar leveren de schanddaden van zekere internationale oppositioneelen het minste argument op tegen de politieke richtlijnen der oppositie? De vraag te weten of die richtlijnen naast de Russische noyau die van geen wijken weet, vroeg of laat een revolutionaire kracht zal vormen bij machte om de arbeidende massa in den strijd mee te sleuren tegen al haar vijanden in, de stalinisten van de K.I. inbegrepen, zal afhangen voor een groot-deel der inwendige gebeurtenissen van dit lichaam.

Het vormen van een nieuwe partij en van een vierde Internationale blijft buiten onze gedachten sfeer en buiten ons doel liggen.

Deze gedachtengang en dit doel zullen slechts veranderen indien de officieele leiding van de Kommunistische Internationale de waakzaamheid harer leden in slaap wiegend, hen bedriegend om zich aan hun kontrol te onttrekken, volhardt in haar valsche politiek en in de verrechtvaardiging van de ergste opportunistische schanddaden.

Geen enkel beroep op de macht van de Russische revolutie of van den Sowjetstaat onttrekt onze stalinisten aan het gevaar van ontbinding. Integendeel, naarmate dat de macht van deze laatste dient om meer en meer een juiste revolutionaire politiek te ontkennen, versnelt het proces harer ontbinding.

VAN OVERSTRAETEN.

KOLONIAAL BANDITISME

Een schandaal op til ?

Een paar maanden geleden hebben we gesproken over de reis van Sap naar Kongo. Sap is een voor-aanstaande katholieke leider die onlangs een reis naar Kongo ondernam, welke, naar onze meening, verband houdt met de uitbreiding der belangen van den machtigen Boerenbond, waarvan hij een der politieke en economische raadgevers is.

Sap is nu terug en heeft een verslag opgemaakt over zijn bevindingen in de kolonie.

Alhoewel het verslag tot hertoe aan de pers nog niet werd medegedeeld, is er hier en daar toch reeds wat uitgelekt.

Jaspar, de minister van Koloniën, schijnt door zekere geruchten zoo verrast te zijn geweest, dat hij onmiddellijk de koloniale commissie heeft bijeen geroepen om te onderzoeken en te beraadslagen.

De officieele pers zwijgt als een graf. Enkel « De Standaard », « Het Laatste Nieuws » en « Vooruit » die het bericht van « De Standaard » overneemt, spreken omzichtig over « erge feiten en toestanden » welke niet langer kunnen geduld worden.

Wat is er nu eigenlijk aan de hand?

Wij zijn geen ingewijden op de burgerlijke persredakties, maar al wat door Sap zal en kan aangehaald worden, hebben we sedert meer dan een jaar iedere week in onze « Koloniale Kroniek » aangeklaagd.

Nu de wantoestanden in de Kolonie door een katholieke personaliteit zullen aangeklaagd worden, zal de regering schijnbaar ingrijpen. We zeggen « schijnbaar », omdat we er van overtuigd zijn, dat noch Sap, noch gelijk welke andere politieke man, iets tegen de verkapt diktatuur van Francqui vermag.

Francqui is de dictator in Kongo en ook hier in België. Geen enkele der drie staatspartijen durft het tegen hem aan, daarom zal ook Sap, na zijn verontwaardiging te hebben uitgedrukt, met een kluitje in 't riet gestuurd worden.

Er zijn drie punten, welke breedvoerig kunnen ontwikkeld en toegelicht worden, tot een schandige aanklacht tegen België als koloniseerende Staat.

1° De langzame moord op de negerbevolking, door uitbuiting van haar arbeid, ondervoeding, gebrek

aan geneeskundige hulp, geweld-dadige opeischingen, enz.

2° Uitbuiting der blanke arbeiders.

3° Het economisch leven van Kongo in handen van een paar financiële groepen, die in Kongo doen wat zij willen en die zelf hun eischen aan de regering stellen.

Uit die toestanden vloeien een gansche reeks toestanden, die gebeurtenissen teweeg brengen onze Belgische beschavers schandyleken.

Waarschijnlijk zal het verslag van Sap van die feiten melding maken.

Maar er is een andere kwestie.

« De Standaard » hoeft zich heelmaal niet zoo gewichtig aan te stellen met de onthullingen welke gaan gebeuren.

Welke rol hebben de missies in de koloniale politiek gespeeld? En zijn de sociaal-demokraten niet even schuldig als de liberale nijverheidsmagnaten?

De missies dragen schuld aan de bestaande wantoestanden in Kongo. Zij durven niet optreden tegen de regering, noch tegen de groote handelsmaatschappijen. Zij staan in dienst der bourgeoisie, en helpen de negerbevolking mee uitbuiten. Zij zijn het die de slaafsche onderwerping aan het kapitalisme bij de negers aanprediken. Zij zijn het die dulden dat de negers gekoerd uit hun dorpen worden weggehaald, om in de fabrieken der kapitalisten te gaan arbeiden tegen een bespottelijk loon, slecht gevoed en slecht gekleed.

Met welk recht zou Sap dan gewag maken van erge feiten en onduidbare toestanden?

We zien in de onthullingen van Sap niets anders dan een publiciteit ten voordeele der katholieke partij, die op koloniaal gebied even schuldig is als de liberaal Lippens en de sociaal-demokraten van de Ruzizi.

De arbeiders mogen zich door de sentimentaliteit van deze katholieke leider niet laten beet nemen.

Er is voor de negers slechts redding te verwachten door het voeren van een heftige strijd tegen het uitbuitend kapitalisme. Sap is een kapitalist zooals al de anderen, hij verwerpt de klassenstrijd, hij is een vijand voor de negers evengoed als Francqui.

Onze leuze weze : Kongo aan de Negers door klassenstrijd!

BALUBA.

Nieuwe bezwarende documenten voor de activisten?

De « Flandre Libérale », die oude grimmige tante is niet te spreken over het feit dat de « Etoile Belge » akkoord gaat met Janson om Borms in voorloopige vrijheid te stellen.

De « Flandre » gewaagt van nieuwe documenten welke aan het licht gekomen zijn en die, deze maal, ophef zullen maken.

Waar blijft Rudiger, alias A. Wullus, met zijn gestolen archief over den Raad van Vlaanderen?

Maar, wij ook zijn niet akkoord met de « Etoile Belge » over de voorloopige invrijheidstelling van Borms.

Wij willen voor Borms en al de andere Vlaamsche politieke veroordeelden onvoorwaardelijke amnestie, en dat is gansch wat anders, dan een voorloopige invrijheidstelling.

Naar de Van Extergem betooging !

De dag nadert. Binnen drie weken zal de Van Extergem-betooging te Antwerpen plaats hebben. Dien dag mag geen enkele klassebewuste arbeider thuis blijven. Hij die kan moet aan de optocht deel nemen.

De bourgeoisie, de Vlaamsch-haters, in een woord onze rassen- en klassevijanden moeten weten dat het Vlaamsche proletariaat van zijn taak bewust is en dat het met nieuwe moed de strijd voorziet.

Daarom allen naar Antwerpen op 2 Juni! Organiseert groepen van minstens twintig man of neemt « week-end »-tickets met 25 t.h. vermindering.

De crisis van het kommunisme

B. -- Rusland en wij

(Iets over de politieke psychologische geschiedenis)

I.

Er bestaan geen erger vijanden van een beweging, partij, volk, groep, en zeker een van wereldhistorische betekenis zijnde revolutie-partij dan deze twee uiterste (les extrêmes se touchent): a) zij, die haar met aprioristische vijandige bedoelingen lasteren, die haar of uit eerzucht of uit domheid niet willen en kunnen verstaan, en b) misschien wel de ergste en gevaarlijkste aller vijanden, zij, die haar blind en kritiekloos bewierrooken en (vaak uit obskure overwegingen!) zelfs met geweld tegenover de naaste genooten optreden.

De lezer zal ons verontschuldigen slechts de weekblad-kortheid te betrachten in onze karakteristiek van het verschil in opvatting met de officiële thesen die de Moskousche centrale als geoorloofd erkent.

Evenzoo wenschen wij, vóóraf, er attent op te maken dat wij noch de persoon noch de bijzondere opvattingen van Trotsky en medestanders wenschen te bespreken. Slechts onze eigen inzichten geven wij, niet als de *alpha* en de *omega* van aller wijsheid, maar als een persoonlijke zienswijze.

Die de Russische proletarische revolutie van 1917 zondet overdrijving en in de juiste waarde objektief wil kennen en beoordeelen, moet niet slechts de algemeene tendenz, feiten en lessen van het groote verleden der verschillende revoluties, met de immanente en uiterlijke krachten van de algemeene maatschappelijke politieke en geestelijke ontwikkeling der menschen en de daaruit gegroeide ideologische stroomingen, theoriën eenigzins vertrouwd zijn, en, *vóóral*, de geschiedkundige ontwikkeling van het Russisch milieu (de revolutionaire groepen en hare ideologiën), maar dient ook zelve persoonlijk vrij, d.w.z. geestelijk los van al de burgerlijke tradities en ideologische ketens te zijn.

Voorzover er van « toeval » in de geschiedenis sprake kan zijn, is, van abstrakt theoretisch standpunt, vaak bij ons de vraag opgekomen: Was het toeval of historisch-politieke noodzaak dat het juist de Bolschewiki, de intens-proletarisch georiënteerde en denkende groep in de socialistische beweging moest zijn die de machtsgreep in het economisch, technisch en cultureel achterlijkste land van Europa moest volbrengen?

Hoe dieper wij deze vraag onderzoeken, des te meer bleek zij, dialektisch het ontwikkelingsspel der factoren doorschouwende, geen « toeval » maar politiek-historisch noodzaak, even logisch als de daad van de proletarisch geschoolde « Avant-garde » in het Parijs van 1871 was dat zij « De Commune » een socialistisch cachet gaf.

Zonder het expresselijk te vermelden, schijnt Marx reeds op dit « historisch toeval » gezinspeeld te hebben toen hij schreef dat het hem niet onmogelijk leek dat in Rusland, waar het antiekommunisme der Mir (abtschinn) nog ideologisch en zelfs in versleten vorm praktisch leeft een element vormt door een proletarische revolutie, waartoe Rusland het signaal voor het Westen zou geven (wenn die Russische revolution das signal zu einer arbeitervolution im Westen wird, so das beider einander ergünzen, dann kann das heutigen Russische Gemeineigentum zum Ausgangspunkt einer kommunistischen entwicklung dienen).

Dat revolutie-signaal-doelpunt was een der meest dominerende tactische oogmerken, zoowel lang voor 1917 als er na van de Bolschewiki en vóóral bij Lenin. Historisch-ideologisch en politiek-psychologisch was deze idee, deze wil om daartoe te geraken een onweersprekelijke logika van de Russische ontwikkeling der feiten en ideeën.

Reeds tijdens de Dekabristen (de opstandelingen van 1825) beweging heerschte onder deze Fransche revolutie-importeurs de ideologie dat Rusland met haar agrarisch-kommunisme, haar onmetelijke boerenmassa in staat was, zonder de misère van de groot-industriele kapitalistische ontwikkeling te moeten doormaken, tot een hogere trap van maatschappelijk leven kon geraken.

Door de heele geschiedenis van de Russische politiek en wetenschappelijke stroomingen loopt deze ideologie als een roode draad; van Puskin tot Bakunin, Tjchernschewski tot de Narodniki om, in hogere vormen als politiek onderbewustzijn faktor in Lenin praktisch tot uitdrukking te komen. Als Panslavische ideologie geboren, be-

kampt door de abstrakt-Marxistische ideologiën, zien wij haar thans in de economisch-politieke realiteit worstelen met de nog problematische vraag: zal het of zal het niet?

Dat de uitgemergelde, met afwisselende rust aan skorbüt, in oorlogsrasia en afpersing gemartelde boerenmassa ontvankelijk was voor een revolutionaire opstand die in haar vaandel schreef: *de grond dan de boeren*, behoeft slechts voor de stompzinnige geest nadere uitleg.

Als men de historische relativiteits maatstaf wil gebruiken, is de opstands geest en -wil der Fransche boeren voor aanschaffing van de federale lasten haar parabel. Met dit kleine verschil dat de Fransche revolutie bevrijders der boeren ideologisch en praktisch de boeren haar privaateigendommelrijk recht gaven, en de Russische kommunisten *de boeren de grond als bewerkingsobjekt in dienst van de gemeenschap wilde geven*.

Indien de economische regeling maar een voetbalmatch, de politiek een kaartspel en de beheersching en psychologische bestuurswijze der menscheid maar schaakpartij-spel was, zou het zeer gemakkelijk zijn de revoluties te maken en te leiden naar de overwinning.

De Bolschewiki, theoretisch geïncarneerd in de persoon van Lenin, waren, voor hun theoretische samensmelting der reeds klasiiek Russisch geworden « theorie en daad » de zuiverste uitdrukking van de Internationale Marxistische school.

Meer dan 50 jarige theoretische propaganda, zoowel in de literatuur als in de onderaardsche praktijk van een despotisch geregeerd land; geschoold in een Internationale beweging wiens « aureool » scheen een « revolutionaire beweging » te zijn, maar niet was, slechts een hoop burgerlijke politici met de heiligschijn van « leiders eener werkelijke macht vertegenwoordigende arbeidersbeweging »; gestaald in hardnekkige vastberadenheid en geprest door de steeds weer ontgoogelende waarheid der menschelijke zwakheden en misdaadneiging (verraad, enz.) groeide als een « onaantastbare voorwaarde » de « onvoorwaardelijke discipline »-behoefte in de Lenin'sche opvattingen voor het welslagen zijner doeleinden.

De oorlogperiode van 1914-'18 was als ware voorbeschikt (hadden de Internationale Soc. Congressen niet berevolutioneerd dat de massa moest worden « aufergrütselt »?) om, gezien de onmacht zoowel van alle burgerlijke partijen als van hun uiterste linker-vleugel de sociaal-demokratie, uit de chaos te komen, *bezielt* door het « fen sacré » van de proletarische bevrijdings-idee en begunstigd door het slechts zelden in de historie voorkomend psychologisch moment, waarvan Marx niet ophield te wijzen dat *dan* het *Hic Rhodes — Hic Salta*-moment voor de werkelijke revolutionair is gekomen, was en de Algemeene wereldsituatie en de nationale omstandigheden, gesteund en bevrucht door de onderbewuste eerentaak te moeten en te kunnen geven het beroemde en verwachte signaal: *De proletarische revolutionaire Russen roepen hun westersche klassegenooten tot de gemeenschappelijke bevrijdingsdaad!*

Eilaas, de Westersche politieke woestijn echode niet terug; de Russische heros deelden het lot van hun bijbelsche voorgangers — hun geweldig krachtige hulproep werd niet beantwoord, zij bleven in hun isolement.

II.

Het filosofisch-aphorisme van Hendrik Ibsen « dat in het isolement de kracht ligt » moge voor het Anarchisme een wereldwijsheid zijn, in de praktijk eener wereldrevolutionaire beweging in dezen tijd van intens en gekompliceerd verinternationaliseerd produktie, kommunikatie en geestelijk snel verkeer is het isolement eener land, en zeker voor een land dat in veler opzicht nog zoo enorm ten achter is, en levende onder het odium der verafschuwde door de Internationale heerschende macht — is zulk een isolement een voortdurende gevaar.

De psychologische weerkaatsing van dit isolement heeft zich en is zich nog steeds bezig te wreken. Wat er ook gebeure, zelfs als de Russische Sovjet heerscheppij volkomen vernietigd wordt, haar *onvergankelijke roem*, d.w.z. die van haar avant-garde de kompartij van 1917, zal blijven voor het eerst in de geschiedenis praktisch, als

de eenige radikale noodzakelijkheid voor de bevrijding het *Entweder-Oder* vraag te hebben gebracht: of kapitalistische of kommunistische heerschappij.

Haar Sovjet-bestuursorgaan, haar « Diktatuur van het proletariaat » (althans in theorie), haar Rood-leger instituut, haar gemeenschap van « Boeren en arbeiders »..... geheel haar program van 1917-1918 en de élan, het heilig idealisme waarmede zij de greep naar de macht deed (onder de bijzondere gunstige politieke situatie voor haar) — dat alles zal haar roem blijven.

Marx zou van de Bolschewistische machtsverovering en programtouwving na October 1917 niet anders dan herhaald hebben wat hij schreef over het verschil van de burgerlijke en sociale revolutie: hier (de burgerlijke) ging de inhoud over de phrase er uit, en daar (de soc.) verdwijnt de phrase door de ontplooiing van de inhoud, het wezenlijke doel van de opgekomen klasse.

Anuleering der Staatsschulden; expropriatie der expropriateurs; vernietiging van de kapitalistische winstjacht, — alles door en voor de arbeidersklasse.

Dat de Russen hun Aziatisch despotisme in de vorm der Czaristische bureaukratie hebben afgeworpen, zelfs het vermoorden van dien Czaren familie —; DAT zou de wereldkapitalistische roofdieren haar niet kwalijk hebben genomen, althans « pour la galerie » met clementie vergeven hebben; dat zij een doorgewone Sovjet-regeerderij hebben ingesteld, ook dat zou men van haar geslikt hebben..... maar dat zij de Staatsschulden geannuleerd heeft, dat zij de hechtsbronneng van winstgierendrift heeft betrougeld, dat zij het privaateigendom vernietigen wil — dat is haar doodzonde.

Een burger demokratie onder auspiciën van Kerenski en zijn bondgenooten zou de Entente-Tartufo niet slechts getollereerd, gesteund maar zelfs bewierookt hebben, dat paste trouwens in het kader van de wereldpolitieke manoeuvre der oorlogssphrase: de overwinning van de Demokratie!

Het socialistische of kommunistisch karakter van de Russische revolutie in October 1917 — dat is wat de geheel burgerlijk en pseudo-sociale demokratie reaktionaire bende op één hoop heeft gedreven.

De Bolschewiki hebben, gedachtig aan hun verleden, getrouw aan hun principe, begunstigd door de onbekwaamheid al hun politieke tegenstanders, Saint-Simon's trotsche woord volbracht: « Om groote idealen te verwezenlijken moet men groote daden durven doen. »

En de October-revolutie van 1917 was een grootsche daad, waarvan de betekenis eeuwen daarna over de graven van deze avant-garde der wereldproletariërs de roem van zal verkondigen!

III.

Gelijk wij reeds zeiden, de verovering van de macht is slechts voorspel — daarna begint eerst het spel. Het is gemakkelijker « Expropriatie der expropriateurs », anuleering van dit en dat enz. op program te schrijven, maar wie denkt dat de verwezenlijking van de kommunistische wereldorde in een dag, week, maand, jaar, 10 of zelfs 30 jaren kan worden verwezenlijkt, zelfs als het geheel Westelijk Europa zich had versolidariseerd — die is een zuigeling in de politiek en in de kennis van de menschenmaatschappij en hare demonische elementen — de Kerk-machthebbers zouden zeggen: gij zult den Satan in zijn verderfelijck werk leeren bespieden! Revoluties, vóóral niet als « de honger knaagt » in permanentie!

Er moet brood zijn, er moet opgebouwd worden, en een kommunistische leiding moet alle ruïne's, alle slijk, alle gift van bijgeloof en domheid, eerzucht, nijd.....alle voor een vrije baan te krijgen der rustige opbouw eener nieuwe, geheel aan alles wat er geweest is, wel ontleenende de elementen en vaak vormen, maar in aspekt en perspektief geheel nieuwe economische, politieke en culturele orde.

Zeker, in *Aufgang* war die *Thal* (in het begin was de daad) zeide Goethe's Faust, en het is, hoe grootsch ook in energie slechts minijne-klein in vergelijking tot het geweldig werk van de ombouw der maatschappij en blijven-de groei en versterking van de eenheid in willen, denken en handelen te houden.

Met nieuwe vormen komen nieuwe menschen, en de heerschende ideologiën van gisteren leven, woekeren voort in de traditie en onderbewuste verlangens van veler.

Mooie plannen, ontwerpen en programma's laten zich snel genoeg door de koppen der menschen gaan.

De voornaamste leiders, vóóral Lenin en Trotski, hebben dat zeer goed geweten en begrepen. Hun energie, vooral hun geestelijke energie was er steeds op gericht die « vijandige elementen »

Uit lang vergeten tijden...

Politiek van vleesch-in-de-pot

Hen kameraad schrijft ons:

In eene brochure « De Gentsche Dokkers », welke verscheen na de bloedige onlusten langs de Gentsche dokken in 1900, kan men onder andere het volgende lezen: In onze dokwerkersvereniging zijn anarchisten, socialisten, liberalen en katholieken, en niemand wordt daarom lastig gevallen als hij zijn best doet om te strijden voor het loon.

De socialistische dokwerkersvereniging kent alleen de « politiek van vleesch-in-den-pot ».

Wie nu nog het bovenstaande in den vakbond durft verdedigen, hetzij gelijk welke arbeider, wordt onvermijdelijk gebrandmerkt als kommunist en aan de deur gewaist.

Hoe dit nu zoo veranderd is, komt voort uit het volgende: Vele, dier toenmaalsche leiders hebben reeds lang hun doel bereikt. Zij hebben reeds het genot en genoeg gemaakt van in een ministerzetel te mogen zitten, zijn millonair en zitten met aandeelen in alle kapitalistische ondernemingen, tot zelfs in Kongo.

Ook onze gewezen creol Rossen Dees die aan den vleesch-in-den-potpolitiek begonnen te doen nadat alle gevaar voor broodroof, vervolging en gevang door de ware pioniers van het socialisme, de arbeiders, geweken was, of zooals men onder de dokwerkers zegt: als het bed gemaakt was kroop Rossen Dees er in.

Dit schijnheilich papenjong welke langs den rug der dokkers omhoog is gekropen, bezit niet alleen veel vleesch in den pot maar ook een goed gevulde brandkoffer, een schoone villa en auto om er mede te gaan flirten.

Ziedaar, kameraden, de reden waarom u niet meer moogt strijden voor hooger loon en meer vleesch in den pot. Uwe leiders zijn roode moderne kapitalisten geworden.

ROOD FRONT.

« DE KOMMUNIST » behoeft de steun van alle arbeiders, daar het het hoegenaamd niet rekenen mag op finantieel of andere hulp van een partij of een andere instelling.

te bezweren.

Toen de October-revolutie was volbracht, was hun eerste arbeid gericht om de wereldrevolutionaire krachten te verzamelen, richtlijnen te geven.

Het lag in de aard der dingen, alle krachten-experten brachten dit van zelve naar voren dat zij, de Russen met hun revolutionaire aureool de wereldleiding zouden hebben van de Kominternationale.

Uit oogpunt van « un point d'honneur » en uit tactische overweging van vrij vergaderplaats en morele zooveel andere steun was het wel noodzakelijk. Dat is de lichtzijde, die, dat spreekt van zelve, een schaduwzijde heeft.

Het valt ons niet in het historische karakter van de Bolschewiki hier te behandelen, maar het zou on-dialektisch gedacht zijn, te willen betwisten dat ook zij de psychologische invloed van de Russische milieu en ideologiën invloed ondergaan hebben.

Om er slechts een van aan te wijzen. Lenin (waaraan wij een afzonderlijk gedeelte onzer beschouwing wijden zullen) heeft in 1920 eerts gezegd: « niemand kan het Westersch Europeesch slavenom dwingen uit haar moeras te komen en te verkwijnen, wij zullen toch handhaven om de arbeiders te bevrijden. » Daarin stak en daaruit sprak een (o. i. zeer terecht!) een verkapt en morele verolgenheid over het isolement der Russen. Een psychologische gesteldheid die, dat kan niemand ontkennen (een mensch, zelfs een uebermensch als Lenin!, is maar 'n mensch) van invloed is op zijn denken en ook op zijn handelen.

Rusland's bevrijding als kommunist was voor Lenin *primair*, hij zou noch kommunist noch politiek-geschoold moeten zijn, om dat niet te hebben gewild. Maar de Russische milieu-ervaringen, de in Rusland noodzakelijke taktiek zat hem als 't ware in zijn bloed.

Haar Internationale strijdlijnen waren gecachetteerd onder Russische milieu en opvattingen-invloeden. A.S.

(Wordt vervolgd.)

Een oproep tot strijd

Voor betere loonen aan de Antwerpsche haven

De kommunistische oppositiegroep, afdeling Antwerpen, heeft den volgende oproep onder vorm van manifest aan de haven uitgedeeld.

AAN DE HAVENARBEIDERS, Kameraden,

Sinds weken ontvangen we regelmatig klachten vanwege de havenarbeiders, aan het adres hunner vakbondleiders, die naar ons gemeld wordt, geen rekening willen of kunnen houden met den drang der bondsleden tot loonsverhoging. Ondanks de zoogezegde daling van het leugenachtig landelijk indexcijfer, waarop onze miezerige loonen gebaseerd zijn, met de medehulp onzer politieke en syndikale leiders (?), maar dat in feit ver boven de 1000 punten staat, ondervinden wij het aan den lijve dat de loonen door het voortdurend duurder worden der levensmiddelen van eerste benodigheid geweldig in waarde zijn verminderd. Hoe komt het dan toch, dat de leiders dien strijd voor lotsverbetering trachten te voorkomen?

Kameraden, de reden ligt voor de hand: Zij voelen den strijd niet meer mede. Hen is het tekort dat de arbeidersgezinnen drukt onbekend. Talrijk zijn zij die over meer dan één goed betaalde plaats beschikken, wat hen in de mogelijkheid stelt beter te leven en waardoor ongelukkigerwijs maar al te dikwijls hun meeleven met de arbeidersmassa ophoudt. En bovendien, hoe kan iemand als Piet Somers bijvoorbeeld, de werkelijke arbeidersbelangen dienen. Heeft hij als schepene niet vooral de belangen te dienen van het economisch verkeer, zooals het nu geschiedt, dat wil zeggen, van het kapitalistisch handelsverkeer? Heeft hij in ruil voor de schepenfrak niet eerst en vooral te zorgen dat langs de haven de miljoenen winsten toevoelen in de brandkasten der havenkapitalisten?

Daarom is het noodig dat er « rust » heersche. En juist daarvoor is het dat de strijd voor onze lotsverbetering verneden wordt. Ten koste van het tekort der dokwerkers verkrijgen de patroons enorme winsten.

Kameraden!

Het kan onmogelijk verder dien weg op. Wij vragen aan de havenarbeiders dat zij den roep hunner bewuste beroeps- en lotgenooten zouden hooren.

Gij zijt sterk verenigd, gij zijt machtig, welnu gebruikt uw macht. De kleine overwegingen van enkele leiders vooral wegen niet op tegen het belang van duizenden dokwerkers.

Zorgt daarom kameraden, dat gij het bestuur van uwen vakbond verplicht maatregelen te treffen om den strijd voor de allernoodigste lotsverbetering aan te vatten. Neemt het oogenblik, waarop de Duitse havenwerkers, die reeds beter betaald worden voor de zware dagtaak, strijdens klaar staan voor de oprijving hunner loonen tot 9 mark, te baat om met de meeste kans van sukses den strijd aan te gaan.

Kameraden havenarbeiders!

Maakt van uwen bond een strijdorganisatie voor: het minimumloon van 60 frank. Tegen: de aijakke-ring gedurende de werken.

Laat u in deze niet door de Duitse vakgenooten in den schaduw stellen. Vormt met hen één strijdfront! Hoog de harten!

De K.P.B. (Oppositie) Antwerpen.

BOUCHARINE HEEFT RUZIE MET MARX GEHAD

Zoo leert het ons ten minste het feestnummer der *Volksgazet* van 26 Mei l.l. In het hoofdartikel van L. Bertrand staat dat na de Commune van 1871 er een twist was tusschen Marx en Boucharine... Wij hebben nog veel te leeren, 't is voor de eerste maal in ons leven dat we van een dergelijke twist hooren. Ook zal Boucharine zelf er wel aardig van opkijken, alhoewel het toch ten slotte niet zoo heel wonderlijk zou zijn, dat Marx met een Boucharine zou twisten indien de eerste nu nog zou leven. Heeft niet Lenin over Boucharine gezegd dat hij niets van dialektiek begreep en het ook wel nimmer zou leeren begrijpen?

De doorsnee-arbeider die het in de *Volksgazet* zal gelezen hebben is natuurlijk het spoor bijster geraakt, door de vereenzelviging van een Boucharine met Bakoenine. KORREKTOR.

Reformistische vakvereenigingskongressen

Zondag en Maandag hadden verscheidene vakvereenigingskongressen plaats. De genomen besluiten dragen het spoor van een totaal aan de politieke van klasse-medewerking onderworpen beweging die zich meer en meer afzonderd van het strijdend element in de werkende klasse en die door kunstmatige middelen, d.w.z. met middelen die niets gemeens hebben met het nastreven van het doel der moderne vakbeweging: de afschaffing van het salariaat, — tracht haar invloed op de werkers te behouden. De dominerende trekken van de bespreking mogen als volgt samengevat worden: 1° de jacht op het kommunistisch element als waarborg voor de verdere onderworpenheid der vakbonden aan de reformistische taktiek, en 2° het bijtreden van de rationalisatieplannen mits het in acht nemen door het patronaat van heel bescheiden eischen die bedoeld zijn om de arbeiders het werkelijk karakter van de nieuwe kapitalistische uitbuitingsmethoden te doen vergeten.

Laat ons eens de voornaamste momenten van dit reformistisch chloroformeeren nagaan.

DE RATIONALISATIE

Deze kwestie werd achtereenvolgens behandeld op het kongres der Centrale van Metaalbewerks en op dat van de Algemeene Centrale van Bouw, Hout, enz. Als besluit op dit laatst kongres werd eene resolutie aangenomen waarin o.a. het volgende voorkomt: « Het Kongres waarschuwt de arbeiders uit onze nijverheden, dat de toepassing der rationalisatie alleen haar **weldadige** uitwerkingen voor hen zal kunnen afwerpen, wanneer de rol van de syndikale organisatie op dat gebied goed begrepen wordt. »

Dit is de zuivere en klaar uitgedrukte herkenning dat de huidige rationalisatie de werkende klasse **en bloc** meer welstand kan brengen. Deze stelling is geheel en al vals. Marx heeft destijds bewezen met a plus b dat de kapitalistische ontwikkeling met de ontzagelijke voortbrengst van rijkdommen die zij voor gevolg had, de differentieering onder de verschillende maatschappelijke klassen toenam, dat de massa armen steeds grooter werd en dat haar armoede vergrootte en dat de rijken daarentegen rijker werden. Geen enkele burgerlijke of reformistische theoretici heeft dat tot nu toe, ondanks de talrijke pogingen daartoe met sukses kunnen weerleggen. Een vergelijking van den huidige toestand zou slechts de diepe waarheid van deze stelling kunnen bewijzen; wel is het stoffelijk peil van de arbeidende klasse door de aanwending van betere technische middelen absoluut verhoogd, doch hun aandeel in het maatschappelijk bezit ging er op achteruitgang. Dus was er relatieve achteruitgang. Sinds jaren — de huidige controversen over het levenspeil voor den oorlog en nu bewijzen het — is ook de absolute verbetering van het levenspeil der werkers tot staan gekomen.

Welnu de rationalisatie is niets anders dan de aanpassing van het huidige produktiesysteem aan de moderne techniek, aanpassing die door de crisis die op den oorlog volgde — voor zekere industrieën althans — zoo niet onmogelijk werd gemaakt dan toch erg bemoeilijkt. De overgang naar de XX-eeuwse techniek zal op het welzijn der arbeidende klasse geen andere gevolg hebben als de invoering van het XIX-eeuwse machinisme: de verrijking der rijken, de verarming der armen, een grotere slavernij voor de massa. Wie het tegenovergestelde beweert kan een aanspraak maken op de rol van revolutionairen voorlichter van het proletariaat. Het gaat hier niet om te weten of deze of gene categorie van het proletariaat tijdelijk een dikkeren boterham kan bekomen, maar wel of het proletariaat in zijn geheel met de nieuwe uitbuitingsmethoden er op kan verbeteren. De werkeloosheid, de afsjakkering van het groot deel der arbeiders, de verdwijning van de rechten van den individu, enorme concentratie onder den vorm van

trusten en internationale kartels, kortom het steeds meer knellend net waarin het arbeidersdom gevangen raakt, zijn het symptoom van toenemende slavernij en niet van opengaande vrijheid.

Den reformisten valt het niet gemakkelijk dit alles te ontkennen en daarom zoeken ze een afleiding in den eisch om medezeggenschap voor de syndikaten te verkrijgen.

Op het kongres van de Centrale van Metaalbewerks diende de reformist Van Wallegheem een bijvoeging aan de resolutie toe waarbij gevraagd werd dat de wetgeving betreffende de naamloze vennootschappen zou gewijzigd worden om het de kapitaalbeleggers te verplichten een vertegenwoordiger van de arbeiders in de beheerraden op te nemen. Voorwaar een prachtige vorm van medezeggenschap! De syndikale leiders of de « deskundigen » die in dergelijke raden zouden opgenomen worden zullen er niet meer de arbeidersbelangen vertegenwoordigen als de « socialistische » ministers dit doen in regeringen van nationale of andere eenheid. Deze eisch is dan ook een pure vorm om de goedkeuring gegeven aan de nieuwe uitbuitersmethode te dekken.

HET PATRONAAT TER HULPE

Op het Kongres van de arbeiders der Boeknijverheid kwam de loonbeweging ter sprake. De huidige loonovereenkomst die ten einde loopt moet hernieuwd worden. De Centrale besturen hadden dus met het patronaat onderhandeld — zonder natuurlijk de moeite te nemen om de arbeiders over deze onderhandelingen te raadplegen — dit is een vaste gewoonte van het modern syndikalisme. De letterzetter van Brussel hadden van hun kant een programma van eischen opgesteld dat een volledige aanpassing aan de loonen voor den oorlog bereikt en een stap naar het herstel der loonen van 1922, tijdperk waarin de loonen voor de werkers uit deze nijverheid het gunstigst sinds den oorlog hebben gestaan. Door het meer radikaal optreden van de Brusselsche letterzetter waren de patroons reeds verplicht geworden om groote toegevingen te doen aan de afgevaardigden van de Centrale besturen. Deze beelden van angst bij de gedachte dat de Brusselsche arbeiders een betere loonregeling van de bazen zouden bekomen dan zij en ten andere ongerust de onderhandelingen over de werkvoorwaarden der werkers buiten Brussel in duigen te zien vallen. Reeds voor het Kongres was er door de leiders geknoeid geworden en poogden zij de leden van de Brusselsche afdeling tegen hun plaatselijk bestuur — die voorstander was van den strijd tot het uiterste — op te ruïnen.

Het Kongres veroordeelde de houding van het Brusselsch bestuur en dwong de Brusselsche afdeling de door de Centrale verkregen voorwaarden aan te nemen. Door het toedoen van het hoofdbestuur was intusschen de eensgezindheid tot den strijd der Brusselsche letterzetter gebroken geworden. Slechts 40 t.h. van de personeelen hadden het ordewoord van het plaatselijk bestuur gevolgd en het werk aan de patroons opgezegd. Die toestand in aanmerking genomen nam een uitgebreide bestuursvergadering het besluit het gegeven preadvies in te trekken en van den verderen strijd af te zien.

« Le Peuple », melding makend van dat besluit, zegde: « Zoo wordt de eenheid tusschen de Brusselsche letterzetter en het overige personeel der boeknijverheid weer hersteld ». Intusschen liggen echter de Brusselsche letterzetter weer voor drie jaar gekoörd door een kollektiek kontrakt dat een bezegeling is van het lagere loonspeil van nu tegen dat van vóór den oorlog en dat daarbij nog zekere verkregen rechten, zooals het gewaarborgde weekloon, op enkele punten schramt. En we durven dan ook gerust zeggen dat zoo'n « eenheid » noodlottig is en dat het beter ware geweest dat ze niet tot stand ware gekomen.

DE SOCIALISTISCHE EISCH
VAN 10 FRANK PENSIOEN DAAGS

Aftroggelarij op groote schaal

Na drie jaar in den ministerieelen ijskelder gekonserveerd en verdoofd te hebben is de heer Wauters terug ontdooid.

De zon schijnt hem ondragelijk te worden, hij wil terug naar de koude streek in de Wetstraat. En om daartoe te geraken heeft hij een nieuwe ontdekking gedaan: hij heeft de 10 frank-pensioen uitgevonden, om eenzijdig de arbeiders die dat veel spel niet doorzien te doen lekkebaarden en anderzijds een bewijs te leveren van getrouwheid aan vaderland en regering.

Hoe lomp hij dat ook doet, toch wordt hij gevolgd en nagepraat door mannen als Jan Samyn, Vergeylen zelfs, door den Balt die vruchteloos aan het zoeken is met Kamiel naar Marx. Het is zelfs al zoo ver gekomen dat de 10 frank-pensioen het voornaamste punt van het kiesplatform voor 1929 is geworden.

De christen-demokraten zijn er ook al den kluts door kwijt geraakt. Zij, domooren, schimpen op de mannen van de Vrijdag-markt dat het gas geeft. Maar « Vooruit » van 23 Mei heeft het eens gedraaid aan « Het Volk » en « De Tijd ». « Vooruit » van 23 Mei schreef wat volgt:

« De oudjes krijgen niets!

» De katholieke bladen gaan voort te lasteren op de socialist en omdat ze verhooging van pensioen vragen.

» De Gentsche christen-demokraten en hun bladen « Het Volk » en « De Tijd » schelden om het meest.

» De uitgaven zouden 600 miljoen bedragen, schrijven zij.

» Waar halen zij dit cijfer vandaan?

» Weten ze dan niet dat de socialistenvoorstelden 2 t.h. te betalen door den werkmán, 3 t.h. door het patronaat en het overige door den Staat?

» Op die wijze kan de triomf van het pensioen van 10 frank daags verzekerd worden. »

Laten wij nu zien wat de sociaal-demokraten voorstellen. Zij willen de 10 frank-pensioen mits betaling van 2 t.h. door de arbeiders en 3 t.h. door de patroons. wat in het plat Vlaamsch wil zeggen dat de arbeider 5 t.h. van het fr. Nemen wij dat dit bedrag door den patroon te betalen zal hij wel weten in onze soep te doen. En nemen wij nu dat de eene arbeider door den anderen 200 frank verdient per week, aan 5 t.h. dat is 10 fr. per week en daar wij 50 weken werken per jaar hebben, maakt dit 10 x 50 = 500 fr. per jaar. Nemen wij dat wij werken van ons vijftien jaar tot vijf-en-zestig, dat is vijftig jaar of 50 x 500 = 25,000 frank. Nemen wij dat bedrag door interest op vijftig jaar tweemaal verdubbeld, dan maakt dit de ronde som van 75,000 frank die wij moeten storten. En het voorstel van Wauters luidt 10 frank per dag of per jaar 10 x 365 = 3,650 frank, terwijl de interest van het kapitaal gestort aan een interest van 5 t. h. 75,000 x 5 = 3,750 frank of nog niet eens den interest van het gestorte kapitaal vertegenwoordigt.

En schrijft « Vooruit »: « de Staat legt er de rest bij. Kan het nog stommer? Als men dan in acht neemt hoeveel arbeiders er vijf-en-zestig jaar worden, is het dan te veel gezegd wanneer we dit de naam geven van aftroggelarij op groote schaal.

Het is ook verkeerd van « Het Volk » en « De Tijd » te schelden op de sociaal-demokraten, zij zouden hun beter dankbaar zijn voor het groote werk van den ijskelder.

Het is verkeerd dat er nog zoveel arbeiders zijn die zich laten beetnemen door die huichelaars. Maar het is ook verkeerd te denken dat dit zal blijven duren, want zeker is het, vuile lappe, dat wij u zullen ontmaskeren op onze poortjesmeeting.

VAN DOOREN.

Leest De Kommunist

De beste manier om het blad te steunen is zich er op te doen inschrijven.

Internationale Kroniek

Het Balkan-broeinest

Ter gelegenheid van een voorstel der Yougoslavische regering bij de Skoupchtine (Yougoslavisch parlement) ingediend om het verdrag van Nettuno, dat drie jaren geleden geteekend werd, te bekrachtigen, hebben er ernstige betoogingen plaats gehad, eerst in Yougoslavie en in antwoord daarop in Italie. Van weerskanten had men het gemunt op de diverse konsulaten, en de stemming bij de betoogers was van dien aard dat er waar ze er de gelegenheid toe vonden, hardhandig optraden.

Zoo worden wij er dus regelmatig aan herinnerd dat het gevaarlijk is zich in slaap te laten vallen door het gezeur over de « uilbanning van den oorlog » en verdere verdragen à la Kellog.

Uitbarstingen als de jongste incidenten zijn de kenteekens van den strijd die onder de oppervlakte door de verschillende imperialismen gestreden wordt. Meermaals hebben we reeds de gelegenheid gehad er op te wijzen dat daar op den Balkan de groote imperialistische machten den strijd voeren. In verband daarmee is het wel typiek dat Zaterdag l.l., na een koncert te Belgrado, heftige anti-Italiaansche betoogingen plaats vonden, men eerst naar de Mussoliniaansche delegatie wilde trekken, en toen dit verhinderd werd, zich naar het Fransche konsulaat begaf om er de « Marseillaise » aan te heffen. Achter de Yougoslavische regering van de « witte hand » teekent zich de schaduw van het Fransche imperialism.

Zelfs al zou de overeenkomst van Nettuno bekrachtigd worden, dan nog zullen de konflikten niet uit den weg geruimd zijn. De anti-Italiaansche manifestaties grepen vooral juist daar plaats waar het verdrag van Nettuno in toepassing zou moeten gebracht worden, zoo dat de gebeurtenissen van nu er op wijzen dat het praktisch doorvoeren van het Nettuno verdrag groote tegenstand zou teweeg brengen.

De fascistische regering heeft haar vertegenwoordiger te Belgrado natuurlijk gelast om er te protesteeren en onmiddellijk schadevergoeding te vragen. Van Yougoslavische zijde werd hetzelfde gedaan en zoo zorgen de machthebbers van beide zijden er voor dat er geleidelijk olie op het vuur wordt gegoten en er « stemming » wordt gemaakt. Van deze ophitsing laten we hier onder een kras staaltje volgen in den vorm van een manifest dat door de Nationale Vereeniging van oorlogsvrijwilligers (Afdeling Rome — Vte Leger) werd verspreid:

« JEUGD VAN ITALIE,

» WEEST BEREID!

» Is het rumoer van de huidige bedreigingen werkelijk de aankondiging van een donkere toekomst?

» Deze bedreigingen gelden zoo wel voor Gorizia, Triest, Fiume, Istrië, als voor het geheele Dalmatië.

» Om de een of de andere reden, zal Yougoslavie ons altijd vijandig gezind zijn.

» Alles wel beschouwd is het beter den strijd te aanvaarden, en dadelijk, in plaats van de zegepraaltien jaar geleden door de bajonetten der Italiaansche soldaten veroverd, te laten kortwieken.

» De vermetelheid der onbeschaamdheid schuilt in de lachhartigheid der anderen. Maar het Italie van Vittorio Veneto en Mussolini neemt geen besluit tot afstand uit angst en in de hoop op een eeuwigdurende vrede.

» Heeren van de slechte regering van Belgrado, men heeft u zes maanden gegeven om van koers te veranderen...

» Wij zullen heel zeker de kalender niet met een angstig ongeduld raadplegen.

» Yougo-Slavie kan wel of niet stukken papier met een meer of minder huichelachtige vriendschapsverklaring tegenover ons teekenen.

» Het kan zoveel kontrakten sluiten als het wil en daarna er mee spotten en hen niet uitvoeren.

» Het kan al de wapenen welke onze Latijnsche halfzuster Frankrijk haar biedt, ophapelen. De halfzuster, die tusschen een glimlach en een bloem (die zij zich verwaardigt ook ons aan te bieden) en een godsverricht gebod van haar nieuwen ambassadeur te Rome, op het graf van onzen onbekenden soldaat, altijd den tijd

vindt om kisten handgranaten, geweren en munitie naar de andere kant te verzenden. Om ons plezier te doen, heel zeker.

» Voor ons is de toestand tegenover Yougo-Slavie klaar en duidelijk.

» Wij zullen u nooit met rust laten. Indien gij uw rouwe kreet uitstoot: van de Isonzo tot Vardal, zullen wij u antwoorden met onze heilige kreet: « van de Nevoso tot Kattaro »...

Zulks is nogal klaar, maar niet minder duidelijk is het als we zien hoe door Yougo-Slavie onlangs nog met veel praal twee onderzeeërs in de Adriatische zee te water liet.

Daarnaast hebben we dan nog de talloze aanslagen en grensoverschrijdingen met daarbij tot afwijsseling de wapensmokkelarijen uit Italie naar Hongarije, en nu weer naar Bulgarije.

Het is niet met anti-oorlogsverdragen dat deze incidenten, welke op een gegeven oogenblik de lont aan 't kruij zullen brengen, uit den weg kunnen geruimd worden. Slechts dan, wanneer op den Balkan de arbeidersklasse zich zal weten hebben op te richten vanuit het terroristisch regiem dat over heel den Balkan heerscht, en er zelf de macht zal in handen genomen hebben, dan slechts zal het gevaar voorbij zijn dat nu dreigend is, een Balkan waar het oorlogsvuur smeult en dat, bij een opflikkering gansch Europa opnieuw in lichtlaaie zal zellen.

EDOL.

De staking op den Boven-Rijn

Over de staking van het Rijn-scheepsonneel die sinds één Mei aan den gang is vinden we in « De Arbeid », het orgaan van het Hollandsche Nationaal Arbeidssekretariaat, het volgende wetenswaardig nieuws:

De Duitse reeders in de Rijnvaart zijn brutaal met hun plannen voor den dag gekomen. Het Algemeene Werkgeversverbond voor de Rijnscheepvaart zond d.d. 9 Maart j.l. aan den Verkeersbond, mede namens andere werknemersorganisaties, een schrijven, waarin het kontrakt tegen 30 April werd opgezegd en waarin verder het plan der werkgevers werd medegedeeld om de loonen terug te brengen tot het peil van vóór de Engelse mijnwerkersstaking, hetgeen een loonsverlaging beteekent van 13 p.c.

Dit is blijkbaar de dank voor de bezwezen onderkruipersdiensten door het Rijnvaartpersoneel van verschillende nationaliteit, gedurende de Engelse stakingsbeweging in 1926. De reeders en andere ondernemers, betrokken bij het leveren en vervoer van de miljoenen tonnen kolen naar Engeland, hebben toen schatten gouds verdiend; de arbeiders, door hun reformistische leiders in den steek gelaten, of aangeemoedigd om aan het werk te blijven, mochten tegen vergoeding van een weinig meer loon het onderkruiperswerk verrichten en daardoor aan hun Engelse klassegelooten de nederlaag bezorgen. En nu, als dank voor de bezwezen onderkruipersdiensten, worden zij op groote schaal door de reeders uitgesloten, omdat zij zeer terecht niet bereid zijn om voor het door de reeders gedikteerde verlaagde loonen te blijven werken. Hoe brutaal de reeders zijn opgetreden, bleek hieruit, dat zij de onderhandelingen met de betrokken arbeidersorganisaties niet hebben afgewacht, doch bij voorbaat hun personeel met inachtneming van 7 dagen tegen 30 April hebben uitgesloten.

Intusschen ligt van 1 Mei de geheele Duitse vloot, zoowel te Rotterdam als op den Boven- en Midden-Rijn, stil. Al spoedig weigerden de havenarbeiders te Duisburg, Düsseldorf, Keulen en andere plaatsen de besmette schepen te laden of te lossen en om aan de booten kolen te geven. Later zijn ook te Mannheim de havenarbeiders in staking gegaan en wij hebben ons persoonlijk in meerdere Ruhr- en Rijnhavens kunnen overtuigen, dat de strijdgeest, in het bijzonder onder de havenarbeiders, uitstekend is. In de anders zoo bedrijvige Ruhr-havens heerscht rust, een rust die op den duur voor de werkgevers benauwend moet worden, temeer waar de stakers en uitgesloten met een kalme vastaanengeslotenheid optreden, die voorbeeldig is.

En nu heeft ook het Hollandsche Rijnvaartpersoneel zijn aandeel in den

strijd. In de afgelopen jaren ging het in den regel zoo, dat als de Duitschers in strijd waren, dan het Hollandsche Rijnvaartpersoneel door te blijven varen, den strijd bemoeilijkt. En omgekeerd, als de Hollanders staakten, dan berichtten de Duitschers een belangrijk deel van het Hollandsche werk. Zoo waren ook de verhoudingen met betrekking tot het Belgische, Fransche en Zwitsersche Rijnvaartpersoneel. Ook in dit konflikt was zulks het geval, ondanks de « Rijn-Unie », die de bij de I.T.F. aangesloten transportarbeidersbonden hebben gesticht... op papier.

Direkt bij het uitbreken van den strijd op 30 April gaf de Ned. Federatie van Transportarbeiders het parool uit: verricht geen onderkruiperswerk; *vaart niet boven Ruhrort!*

De Centrale Bond van Transportarbeiders echter, die met de reeders een kontrakt heeft, dat einde Juni afloopt, adviseerde: vaart zoowel boven Ruhrort als op den beneden-Rijn! De Verkeersbond zag het varen door de sleepbooten van andere nationaliteit op den boven-Rijn natuurlijk liefst niet. Hij wekte dan ook in een manifest, te zamen met het Centraal Verbond van Machinisten en Stokers in Duitschland en de betrokken Fransche en Zwitsersche arbeidersorganisaties, het Fransche en Zwitsersche Rijnvaartpersoneel op om aan de staking deel te nemen.

In een internationale konferentie te Dusseldorf in het begin van Mei hebben bestuurders van den C. B. in Holland uitdrukkelijk verklaard, dat het Hollandsche Rijnsleepbootpersoneel niet kon weigeren om op den boven-Rijn te varen, waarbij zich het bestuur van den Duitschen Verkeersbond had neergelegd. Maar het Hollandsche Rijnsleepbootpersoneel zelf was van een andere meening. *Het achte zich te goed voor het onderkruiperswerk in het belang van de Duitsche en Hollandsche reeders.* In de teede week van

het konflikt begon de weigering dan ook reeds. Het personeel van de sleepboot *Speculant weigerde* om voor boven Ruhrort sleep aan te maken. Het personeel werd ontslagen, de bemanning van de sleepboot *Excelsior* weigerde eveneens en ging ook aan den dijk.

Zoo ging het natuurlijk verkeerd, want terwijl enkelen weigerden, bleven velen — ongeveer 30 booten — op den boven-Rijn varen. De Federatie heeft toen ingegrepen, door te Ruhrort met het Hollandsche Rijnsleepbootpersoneel te gaan vergaderen. In de drukbezochte vergadering op 13 Mei j.l. onder leiding van de Federatie, werd eenstemming, zoowel door de leden van den C. B. als van de Federatie, het besluit genomen om gedurende de staking op den boven-Rijn niet meer boven de Hochfeldsche brug (Ruhrort) te varen. *Zoo eenstemmig als het besluit werd genomen, werd het ook uitgevoerd.* Enkele booten van een tweetal groote kantoren, zoomede het personeel van z.g.n. partikuliere sleepboot-eigenaren werden voor het feit gesteld naar boven te varen. Het werd eenstemmig geweigerd. Het bestuur van den C. B. werd door de reeders op de verplichtingen, voortvloeiende uit het kontrakt, gewezen. Twee bestuurders van den C. B. kwamen op 15 Mei j.l. naar Ruhrort, belegden een vergadering van Hollandsch Rijnsleepbootpersoneel. De vergadering was weer druk bezocht. Bedoelde bestuurders van den C. B. drongen met klem aan het werk op den boven-Rijn weer te hervatten. *Het personeel hield echter voet bij stuk; het besloot eenstemmig het onderkruiperswerk te blijven weigeren.* De bestuurders van den C. B. gingen onverrichter zaken naar hun lastgevers in Rotterdam terug. De poging, om verdeeldheid onder het personeel te brengen, mislukte. Leden van den C. B. en van de Federatie handhaafden de eenheid in den strijd tegen de reeders.

UIT HET LAND

Gent

Senator Toch in de Kerkstraat

Verleden week Donderdag kondigde « Vooruit » verschillende openluchtmeetings aan in de arbeiderswijken. De sociaal-demokraten zouden er hun standpunt in zake de verkiezing voor de werkrechtersraden uiteen zetten.

Werkelijk eigenaardig, die plotselinge belangstelling bij de leiders der sociaal-demokraten, om, enkele dagen vóór de verkiezingen, de arbeiders aan hun woningen te gaan toespreken.

Dat was eene der opmerkingen welke 'n arbeider uitte, toen we Donderdag avond in de Kerkstraat aankwamen, met het doel, enkele harde waarheden aan Toch te zeggen.

Toch is de baas in de Gentsche afdeling van het Nationaal Syndikaat. Hij is daarbij senator en draagt met veel kleinburgerlijke elegantie het gouden senators-erkenningsteeken aan een zware gouden ketting, op zijn rondg. bierbuis. Daarbij hoort natuurlijk een glimmende gepomadeerde kop en een deftige ceremoniefrak. Zoo zagen we Toch op een stoel staan, sprekend tot een groep arbeiders en huismoeders in hun schamele werkersplunje.

We zouden van dat uiterlijk gedoe geen gewag maken, ware het niet, dat de taal, welke daar door Toch gesproken werd, een beleediging is geweest voor de aanwezige arbeiders.

Toen onze kameraad Van Dooren bij de opening der meeting, het woord vroeg, geraakte de Voorzitter de kluts kwijt, en wist niet hoe zich van slag te trekken.

Toch wou de fout herstellen, maar zijn futloze rede liet de meeste arbeiders blijkbaar onverschillig.

Aangezien de Sociaal-demokraten het debat ontvluchtten, sprong Van Dooren zelf op een stoel en deed in enkele rake zinnen het doel van onze tegenspraak uitschijnen. Hij wees op de demagogie der « Vooruit »-mannen wanneer deze over strijd spreken en haalde de uitsluiting aan van onzen kameraad Beyaert, die om haar politieke overtuiging door Jan Samyn uit den vakbond der vlasnijverheid werd gezet. Van Dooren hekelde verder de houding der Soc.-demokraten in de pensioenkwestie, die nu 10 frank vragen, en die vroeger het kommunistisch voorstel in de Kamer verwierpen. Hij eindigde

met een oproep om de ouders aan te zetten, hun kinderen niet af te staan voor de patriotische publiekfeitstocht van Polle en Astrid.

Na Van Dooren kwam De Meyer aan het woord en geeselde in striemende woorden de paljassen der Vrijdagmarkt in dienst der bourgeoisie.

De narrenstreken onzer Socialisten

Wij hebben dus op onze beurt in Gent, terzelfdertijd met het warme weder dat vlooiën en ander ongedierte te voorschijn doet komen, de blijde intriede van Popol en Lasteka doorgemaakt.

Het geschiedkundig feit, dat de vestigters van het kapitalistisch regiem, wanneer ze tegenover zich de hinderpaal van het leeuwerig stelsel innig verbonden met den adel en het koninkdom, er korte wetten mede maakte, ligt te ver in het verleden om er hier verder op in te gaan, daarbij, de bourgeoisiepartijen steken het onder geen banken of stoelen, bij elke gelegenheid noemen zij zich rondtut de echte steunpilaren van den troon en de monarchie, verwarring is ons dus onmogelijk.

Maar in den stoet van vleiërs en kruipers voor het koninkdom, is er sedert den laatsten tijd een nieuwe bekeering bij gekomen, wiens houding des te meer afsteekt bij deze van vroeger, omdat deze nog zoo ver niet van ons af ligt.

Zooals het gewoonlijk onder knechten gaat, hebben de oude domestieken om de nieuwgekomenen zoo spoedig mogelijk in zijn vak van kruiper te volmaken, zcili een weinig teruggetrokken, en zoo komt het, dat langs om meer op officiële feesten de kapitalisten der socialisten zooveel mogelijk op den voorgrond duwen, en dat de schepene Cnudde bij de blijde intriede van Popol en Lasteka, de rol heeft mogen vervullen van zot of nar van hun doorluchtige hoogheden.

Cnudde heeft dus bij het prinselijk bezoek post gevat aan de noodwoningen op de Albertkaai; hij heeft er zijn den diskoer, die eerst tot goedkeuring naar de regeering opgezonden geweest was en die met de vermelding « zeer wel » teruggekomen was, mogen afdraaien, de belletjes van zijne narrenkap laten rinkelen.

« Wij zijn gelukkig te bestatigen dat onze spaarzame en werkzame arbeiders langsom meer begrijpen hoe ze in betere voorwaarden zouden kunnen leven de dag dat zij in hun eigen huis zouden wonen! »

Voilà! het staat er! Goed dat de nar Cnudde er is om het ons te zeggen, anders hadden wij nooit vermoed

dat, als ge in uw eigen huisje woont, ge u meer op uw gemak gevoelt, en het beter naar uwen zin kunt inrichten. Alle spaarzame arbeiders zullen dat begrijpen; wat de anderen betreft, die niet gespaard hebben, die moeten zich maar het werkje van « Laurent », *Het Sparen*, aanschaffen, niet waar Cnudde? en klaar is kees!

En toen op het laatst heeft de nar Cnudde gebogen, met zijne gestalte van « homme serpent » moet hij buigen als een knipmes, en met zijnen mooisten glimlach zijne groote tanden onthlootend, zijne lange handen van politieke parvenu die altijd belust is op een brok van den regeeringskaas, wenschte hij « in naam der Gentsche arbeiders in het algemeen, in naam der bewoners van de noodwoningen in het bijzonder, hartelijk welkom aan hunne koninklijke doorluchtigheden.

Na dat ze hunne taak zoo goed volbracht hadden heeft de belooning zich ook niet laten wachten, de socialistische kruipers hebben, met gansch den officieelen kluts, aan de tafel mogen aanzitten. Zijn van de partij geweest Anseele, Balthazar, Cnudde, Verschragen, tot zelfs Marinuske de Rijke.

En des avonds, in den stoet, achter af in het laatste rijtuig dat bij alle groote feesten of trouwpartijen dienst doet om het klein personeel te vervoeren dat gelast is den sleep der genoodigden te dragen, had den nar Cnudde plaats genomen, met een van geluk stralend gezicht scheen hij de toejuichingen in de rijke wijken door de bourgeois voor Popol en Lasteka bestemd in ontvangst te nemen, met de voldaanheid van de knecht, die op een fooi rekt.

Bij al zijne diploma's mag Cnudde er één bij voegen: het diploma van nar of zot van Popol en Lasteka.

Er is een tijd geweest dat de socialistten een anderen toon tegenover het koninkdom lieten hooren, hier een paar voorbeelden:

« Vooruit », van 11 Januari 1896, 4e kolom, 1e bladz.:

« EEN TROON TE KOOP.

» Zoo zal men er eens toekomen alle » tronen te verkoopen, tot groot voordeel der bevolking! »

« Vooruit », 2 Januari 1896, 1e bladz.:

« De reis van onzen koning naar » Parijs heeft honderd en vijftig duizend frank gekost. Men mag toch » wel weten waarom men den keunink » respecteert, al wordt hij alle dagen » al langs om dunderd! »

« Vooruit » van 28 Januari 1896, 4e kolom:

« Wanneer een koningsjong trouwt, » dan wordt daar veel spel van gemaakt » om de brave lieden op flesschen te » trekken, en te doen gelooven dat koningen van bijzondere potaarde gemaakt zijn. »

« Vooruit », 16 Januari 1896, 3e kol.:

« EEN KNAPPE KEREL.

» Als er een jongen is die goed zijnen » weg maakt, dan is het toch prins Albert; hij heeft nauwelijks gelooft » den 8n April wordt hij reeds kapitein; dit is waarlijk een knappe kerel. Als gij toch een « fils à papa » » zijt. »

« Vooruit », 22 Januari 1896, 4e kol.:

« LEOPOLD DAGBLADSCHRIJVER » De koning heeft aan een Engelsch » blad een artikel gezonden getekend » « een vreemdeling ». Ziezoo, het zal » aan zijn koninklijk geen kwaad doen, » als de Belgen eens genoeg van de » monarchie hebben, zal hij toch daar » mede zijn brood kunnen verdienen, » of ten ware dat hij spinner of wever » werd, in alle geval hij mag kiezen. »

PIER KOP AFWRINGEN.

POORTJES MEETING

Donderdag, 7 Juni, in de Hamerstraat 's avonds. Sprekers: Van Dooren — De Meyer

Verboden te Wateren

Hoever de tirannie vanwege het uitbuitersras van den vroeger zoo beroemden voorvechter J. Visser tegenover de arbeiders gaat, bewijst het volgende:

Een arbeider, werkzaam bij den Zot (een waardige afstammeling van Jef de messentrekker), springt van den wagon waarop hij werkte om aan een natuurlijke behoefte te voldoen.

Zot die zulks bemerkt heeft, roept den arbeider achterna: hé, la, maatje, gij kunt morgen thuis blijven zultden, ik betaal geen 54 fr. om te wateren!

Een paard wordt beter behandeld dan een arbeider bij den Zot werkzaam; het paard zal niet mishandeld worden wanneer het blijft staan om te wateren, een arbeider wordt er brutaal voor gebroodroofd.

Ook bedient de Zot zich soms van zijn vuisten om zijn soms al te zotte bevelen rap te doen uitvoeren. Dit gebeurt natuurlijk altijd tegenover zwakere arbeiders die zich niet kunnen of niet durven verweeren. En terwijl wij deze schandalige en brutale feiten aan

Jeugdchroniek

De inzet van het Kongres der Socialistische Jeugdwachten en Jeugdgroepen

De Gentsche kruidenierssocialisten hebben altijd de kunst begrepen bij nakende verkiezingen de arbeiders door stoeten of loonbewegingen in roering te brengen.

Wij zouden tegen deze taktiek niets weten in te brengen indien deze in dienst stond van eene ware arbeiderspolitiek. Van het tegenovergestelde hebben wij Zaterdag voor de zooveelste maal de ondervinding opgedaan.

De sociaal-demokraten die langs om moeilijker dus de massa in beweging kunnen brengen, hebben van het nationaal jeugdcongres der socialistische jeugdgroepen dankbaar gebruik gemaakt om wat goedkoop reklame voor de kiezing van den Werkrechtersraad te maken.

Op de Vrijdagmarkt was Zaterdag in der haast een verhoog aangebracht, waarop de samengestroomde jeugdgroepen om de beurt wat dans- en mandolinespel uitvoerden, toen kwam zooals aangekondigd was, de chef-kruidenier Anseele aan het woord, zijne korte rede was zooals gewoonlijk eene ophemeling van de cooperatie. Zoals hij daar stond verschrompeld met uitgetrokken kop, gaf hij ons meer dan ooit den indruk van een kruideniertje die zijne waar prijst. Natuurlijk kwam er wat goedkoop demagogie bij te pas, het was niet genoeg van te dansen en op de mandoline te spelen, er moest ook... gestreden worden, zegde hij. Hoe, tegen wie en op welke wijze er moest gestreden, dat vergat de gewezen en toekomstige minister natuurlijk te zeggen. Geen enkele der groote vraagstukken die voor de arbeiders van het hoogste belang zijn werden aangeroerd en geheel voorzichtig eindigde hij zijne rede na er op gewezen te hebben dat in tegenstelling met de kapitalisten de socialistten de arbeiders willen vrijmaken.

Wat Anseele met die vrijheid bedoelde vond hij weder niet noodig te zeggen, wij weten natuurlijk op welke liberteit Anseele doelt, het is de vrijheid voor de arbeiders van door kassen en zweeten onder voorwendsel van den frank te redden het vermolmd regiem weder op de been te helpen, de vrijheid van als de kapitalisten onder elkander het aan den stok krijgen in eenen toekomstenden oorlog, die weder de allerlaatste zal zijn, ergens met een hofje op onzen buik onze knokken te laten verbleeken, terwijl vrouwen, moeders, kinderen, ellende en gebrek lijden, of met deze vrijheid bedoelde de renegaat Anseele misschien de liberteit voor hem van door het stemmen der verscherpte wapeniging der gendarmerie ons bij gelegenheid de volle laag te geven.

Na deze noch mossel noch visch-rede kwam een jeugder aan het woord. Helemaal hoe waren wij teleurgesteld; hij bewees direkt een goede loopjongen te zijn voor eene kruidenierszaak. Hij stond volop in bewondering voor de mooie zaak van zijnen baas Anseele. Wij hebben het brood veroverd! riep hij, maar vergat voorzichtig de prijs van het veroverde brood te noemen. Zeker- riep hij, wij dansen en wij spelen mandoline! maar wij doen ook nog iets anders! en toen wachtte hij een oogenblik als iemand die iets gewichtigs te zeggen had. Ik spitste mijne ooren, en als een kwajongen (enfant terrible) die zonder het te weten geheel de boel verklikt, lapte hij het er uit: Bedenk eens, riep hij, wij hebben voor deze kiezing tien duizend adressen geschreven!

Ziedaar dus de boodschap die de socialistische jeugd ons te brengen had, dat is de hoogste daad, al de rest is klein bier, betere bekentenis hoefde er niet om te bewijzen dat de socialistische jeugd alleen nog dienst doet als sandwichmannen voor de rotte kruidenierspolitiek der sociaal-demokraten.

Daarna trokken de jeugders bij fakkellicht door de straten der stad.

J. M.

het schrijven zijn, neemt A. Verschragen, socialistisch gemeenteraadslid en secretaris der dokwerkersbond op het stadhuis deel aan een zuip- en braspartij ter gelegenheid van het bezoek van onze klassenvijanden Pol en Astrid. Arbeiders, en gij, dokwerkers, houdt u gereed om de bieftukken en den champagne ter dier gelegenheid door uwe klassevijanden en hun knecht, uw secretaris, uitgezopen, te betalen onder den vorm van nieuwe belastingen.

Kameraden dokkers! hoe lang nog houdt u dien verrader, dit vuile zwijn in uw midden?

ROOD FRONT.

Anseele op de Vrijdagmarkt voor de Arbeidersjeugd

Daar Anseele Zaterdag avond voor de arbeidersjeugd zou spreken waren we naar het lokaal van « Vooruit » gegaan, iets wat sommige meerderheidsmannen blijkbaar op de zenuwen werkt.

We willen terloops aan die kameraden zeggen, dat kletspraat ons steenkoud laat en dat we binnen gaan waar we het noodig achten.

Anseele heeft zijn toespraak in open lucht gehouden.

Als 70 jarige man heeft hij wel een flink uithoudingsvermogen, maar, wanneer hij aan het woord is, krijgt men onmiddellijk den indruk dat de man zijn toehoorders bewust voor den aap houdt. Anseele wil : « de arbeid vrij ». Dat is volgens hem het verschil tusschen Kapitalisme en socialisme.

Wat is dat « de arbeid vrij »?

Een hol woord zonder meer.

Het verschil tusschen kapitalisme en socialisme is de kloof gegraven door het klassenstelsel tusschen de uitgebuiten en de uitbuiters.

Wij willen die kloof niet overbruggen door klassecollaboratie, zooals Anseele, maar wij willen de bourgeoisie vernietigen en ze vervangen door de diktatuur van het proletariaat.

Leest en verspreidt :

Wat wil de Oppositie der Russische Bolsjevistische Partij?

Wat wil de Oppositie der Belgische Kommunistische Partij?

Onze Oppositiegroep komt een nieuwe brochure uit te geven (32 bladzijden) welke op deze twee vragen antwoordt.

Kameraden leest en verspreidt die brochure!

PRIJS : 1 frank

Bestellingen te doen aan A. Hennaut, 64, Graystraat, Etterbeek. Postcheck-rekening Cl. Dumortier, Nr. 114.755.

STEUNPENNING

GENT. — Jantje van Amsterdam, 5.—; D. S. doet zijn plicht, 10.—; D. B., een onzuivere, 2.25; Omdat Toch en zijne bende tegenspraak vreesde, 1.—; Liza, 0.15; Een onbekende vriend, 1.—; Communist van St-Pieters, 1.—; Communist IJzerstraat, 1.—; Van een Invallied, volg mijn voorbeeld, 5.—; Steun Kerkstraat Nr 308, 0.70; Omdat de meerderheidsmannen zuiver zijn, 1.—; Ferdinand Duivestraat, 1.40; Dua geeft welkijks, 0.70; See S. A. H., 1.—; Twee vrienden uit Hoboken, 2.—; D'hondt houdt stand, 0.75; Een sympathisant, 1.—; Colportage, 2.45; Steunt de kommunist, 2.—; De Kommunist is ons beste propagandamiddel, 2.—; Den bakker steunt ook, 5.—; Bleeks steunt altijd, 0.70; E. V. een goede strijder, 2.—; Opgepast, 1.—; Voor delegué internationale, 1.—; Tot zijn laatste snik onder de tafel, 2.—; Onzuiveren, 1.—; J. M., 1.50; Onbekende vriend, 0.50; Elias en vrouw zullen blijven hun plicht doen, 3.—.

HARELBEKE. — Deprez Victor, tot steun voor het kommunisme, 3.—; Deblock Gilbert, Om de oppositie te steunen, 2.—; Deprez Henri, Om het ware doel, 2.—; Sympathisant, Voor schuld te vereffenen, 2.—; Kommunist, Tot slot van rekening, 2.—.

ANTWERPEN. — Nr 8. — Een diamantbewerker, 1.70; Nog een, 1.70; Nog twee, 1.40; De Leo, 0.70; Drie kameraden, 2.10; Een douanier, 0.70; Vier trouwe lezers, 2.80; Aangevoort, 1.—; Hertogs, 0.70; Nog vijf lezers, 1.—; Trotsky vroeg verscherping der dictatuur: naar Siberie; Secolnicof verzwakking der dictatuur, en hij kreeg de hoogste post, 4.70; Wie is contrarevolutionair? 0.70; Diamantslijper, 1.40; Kleine Maurice, 2.—; Kolportage te samen, 5.85.

DEURNE. — Kolportage, 7.90.

Kolportage, 4.90.

WILLEBROECK. — Drie kameraden, 0.60.

ST-NIKOLAAS. — Een makker, 1.—.

Nr 9. — Nr 1027, 2.60; Een diamantbewerker, 1.70; Nog een, 1.70; Nog twee, 1.40; Een sympathisant, 2.70; Een stadsbediende, 2.—; Kleine Maurice houdt vol, 1.—; Nog een diamantbewerker, 0.55; Van de dok, 0.40; Kolportage, 1.90.

TOTAAL : fr. 133.40

Uitgever: W. VAN OVERSTRAETEN Meelbloemstraat, 22, Ukkel.